

gerne sige: Socialistforskrækkelse er det at være bange for, at Socialisterne, hvad de saa end foretage sig, skulle vælte hele Verden om, hele Systemet om. Socialistfrygt er den Frygt, som et agitatorisk Parti som Venstre har for et andet agitatorisk Parti, der med endnu større Drevenhed kan benytte agitatoriske Midler. Jeg tror derfor, at det havde været bedre, hvis den højtærede Minister havde haft det Mod, der skal til for ikke at være bange for Socialisterne og havde arbejdet paa Retsreformen i Stedet for at lægge de Stene i Vejen for den, som han har gjort.

Med andre Ord, man er i Virkeligheden misfornøjet med Regeringen — jeg taler ikke her om mig selv, men om Befolkningen — dels paa Grund af Skattelovene — og denne Misfornøjelse vil blive større, naar Skattelovene træde i Kraft — og dels paa Grund af deres egen Fortid. De Herrer kende maaske Goethes „Trolldmandens Lærling“. Der staaer den ulykkelige unge Mand og forvandler en hel Del Koste til onde Aander, og saa har han glemmt, hvorledes han skal mane dem i Jorden igen. De Herrer have ikke været i Stand til at mane deres egen Fortid i Jorden, og de risikere at lide den Tort, at Socialdemokraterne staa her og citere dem, hvad der i Virkeligheden er en Tort for de Herrer, og endelig for det tredie, fordi de Herrer ikke have kunnet svare til deres Navn, ikke have fremsat de store Reforme, ikke haft Villie til at skabe noget nyt, og fordi man ikke har set noget Initiativ fra de Herrers Side. Og hvor der kunde gennemføres Reforme, have de forhindret det, idet de i doktrinaer Blindhed have grebet fat i det første det bedste: Valgret, Valgret og Valgret! Personlig har jeg — og deri deler jeg vistnok Mening med hele min Gruppe — ikke noget Ønske om at se noget andet Ministerium end de Herrers og navnlig ikke noget Ønske om at se en Forskydning i en bestemt Retning. Jeg skal derfor kun sige, at jeg er ked af Ministeriets Stilling, og jeg vil haabe, at Ministeriet alligevel vil gaa noget i sig selv og handle fornuftigt, netop fordi vi alle ville beklage, om dette Ministerium, som selv fortæller os, at det er saa uundværligt, at vi andre ogsaa begynde at tro det, skulde gaa i Stykker, og hvis dette Ministerium, Tillidsministeriet, skulde omforme sig til et Mistillidsministerium, vilde ogsaa jeg beklage det.

Nu har jeg her gennemgaaet dette Finanslovsforslag og er fremkommen med

de Betragtninger, der i Virkeligheden have paatvunget sig mig ved at se Budgettet og Ministeriets Handlemaade. Og jeg kan kun yderligere sige, at baade det hele Højre og dem af os, som den højtærede Justitsminister i Tilslutning til en noget plumret Kilde forleden Dag paa et af sine Møder kaldte „Desperados“ — det er de mest „desperate“ indenfor Højre — det kan for Resten under visse Omstændigheder blive et Hædersnavn — ere fulde af Iver og Nidkærlighed efter at arbejde sammen med denne Regering, alene af den Grund, at de af os, der ville have med Politik at gøre, forstaa, at det er vor Pligt at forhandle, at man ikke kan komme udenom Kongens Regering, men maa forhandle med den om alt muligt, ogsaa om Valgretten. Selv om man i og for sig ikke synes om den, skal man forhandle med den, og jeg kan kun sige paa egne og nærmeste Meningsfællers Vegne og vel ogsaa paa hele Højres Vegne, at vi til en hvilken som helst Tid skulle være villige til at forhandle fuldt ud loyalt, uden Bagtanke, og ikke paa den Maade, som de Herrer selv tidligere anvendte. Jeg gentager, vi føle det som vor Pligt at forhandle med den Regering, Hans Majestæt Kongen har givet sin Tillid.

Sabroe: Det ærede Medlem, der nylig talte, henstillede til den ærede Udenrigsminister, at en af de Personer, der ere ansatte i Udenrigsministeriet, fik overdraget den Opgave til bearbejde de Konsulatsberetninger, som indsendes. Det er dog et Spørgsmaal, om der findes nogen i Udenrigsministeriet, som kan besørge dette Arbejde; thi det gaar vist der som mange andre Steder, at Venstres Overtagelse af Administrationen ikke har haft til Følge, at der er sket et fuldstændigt Brud med den gamle Administrationsmaade. Vi have en Korrespondent, der forleden var oppe i Udenrigsministeriet og gerne vilde tale med den ærede Udenrigsminister. Da det blev ham meddelt, at denne ikke var at træffe og rimeligvis heller ikke vilde være at træffe den følgende Dag, saa spurgte Manden, om han kunde komme til at tale med vedkommende Departementschef. Ja, hvilken? Ja, det skulde være med ham, som havde med Udenrigspolitikken at gøre. Ja, saa skal De blive præsenteret for Baronen, — og han blev præsenteret for Baronen, og Baronen sagde til ham: Vil De vente et Øjeblik, saa skal jeg præsentere Dem for Greven, — og saa kom han ind i en anden Stue og blev præsenteret for Greven,